

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἰὼν ὕρῳν μας μεταβολή, ἐνδιαφερόμενα πιαυ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας ποδὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾶ γ κα εἶ ν α : μ ὀ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κα κ α ῖ σ τ ὸ χ ἑ ρ ι .

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτὼ κ' ἐνιακόσα,
νέα δρᾶτις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Ὁκτώδρη πέμπτη κ' εἰκοστή,
πατέρες φθάνουν σεδαστοί.

χίλια καὶ πενήντα ἑξή,
κρασί νέο θὰ μᾶς τρέξῃ.

Περὶ Χαρτοπαικτῶν ἀσήμερον καὶ ἐκλεκτῶν.

Φ.— Περικλέτο φουκαρᾶ,
γιατ' εἶσ' ἔτσι λυπημένος;
μὴ δὲν ἔχῃς ντίπ παρᾶ;
μὴ λυπᾶσαι γιὰ τὸ γένος;

Περικλέτο, τί σοῦ λείπει
κ' ἔχεις τώρα τόση λύπη;

Φαῖδρυνε τὸ πρόσωπό σου κ' ἔλ' ἀπὲς μου τὴν αἰτία...
Π.— Γιατὶ λένε πῶς θὰ κλείσουν' ὅλα τὰ χαρτοπαικτεῖα.

Κλάψε κλάψε, Φασουλῇ,
τέτοιο θλιβερὸ μαντάτο
φέρνει κόσμους ἄνω κάτω
καὶ τὴν θλίψιν προκαλεῖ.

Κλάψε 'στὸ μαντάτο, μπύρο,
τέτοιας μαύρης συμφορᾶς...
πάει πιά τὸ τέρσο τίρο,
πάει πιά κ' ὁ μπακαρᾶς.

Τῆς χαρτοπαιξίας ἔρωσ
τὸ πτολίεθρον φλογίζει
κ' ὑπὲρ τοῦτο περυγίζει.

Δὲν θὰ βρίσκῃς πλέον μέρος
ἓνα πόντο κ' ἂν νὰ βάζῃς
καὶ μὲ τζόγους νὰ ρεμβάζῃς.

Φ.— Τοῦτο τὸ φρικτὸ μαντάτο τῶμαθα κ' ἐγὼ μὲ θλίψι,
κ' εἶδα γύρω διαφόρους
τῆς Ἀθήνας τζογαδόρους,
ποῦ κοντεύει νὰ τοὺς στρίψῃ.

Ἄκουσα λυγμοὺς καὶ θρήνους
μέσῳ τρομερᾶς αἰγῆς,
κ' εἶδα τάπητας πρασίνους
πεταμένους κατὰ γῆς.

Καθεμιά τοῦ τζόγου σάλα
τώρα φαίνεται νεκρά,
σκόρπια κόκκαλα μεγάλα,
σκόρπια κόκκαλα μικρά.

Ποίᾳς συμφορᾶς ἡμέρα!..
μπαίνω μέσα... τί νὰ δῶ;
ἓνας Ρήγας ἀπ' ἐδῶ,
μία ντάμα παραπέρα.

Βλέπω κάτω 'στὸ παρκέτο
τράπουλαις, βρὲ Περικλέτο,
δοξασμέναις, λατρευταῖς.

Ποῦ τὸ πρῶτο των τὸ σθένος
τῆς κυττάζω λυπημένος,
μὲ κυττάζουσε κ' αὐταῖς.

Ἀπὸ κόκκαλα βγαλμένη
τζογαδόρων ἱερά,
ξαναχαῖρε δοξασμένη,
ψωροκώστενα κυρά.

Γιὰ κοκκάλαις 'λαχταροῦσες
καὶ γιὰ πράσινο ταπί,
κ' ἓνα στόμα 'χαρτεροῦσες
ξαναδρόντα νὰ σοῦ πῇ.

Μποῦμ' ἐσκότωσε μιὰ σφαῖρα
παλληκάρη Κρητικῷ,
κ' ἔφεξε καὶ πάλ' ἡμέρα
μὲ πολέμου πανικό.

Πηλαλοῦν παῖδοι κ' ἐφ' ἑπὶ πῶν
οἱ τῆς τάξεως φρουροί,
καὶ μὲ μούτρα σὰν φλουροὶ
τρομερὸν ἀκούω κτύπον.

Πέφτουν βόλβα σὰν χαλάζι,
ρίχνει κάθε τζογαδόρος,
καὶ μιὰ Φήμη περοφόρος
νέους ἄθλους ἀλαλάζει.

Φεύγουν πλήθη τρομασμένα
νά γλυτώσουν όπως δπως,
και φωνάζουν: δλοένα:
τί βασίλειον, τί τόπος!

Δός του πάλι σκοτωμοί
της φυλής της εξαισίας...
οί της τράπουλας βωμοί
θέλουν πάντοτε θυσίας.

Πάλλεται, βρέ κουρελή,
και της Αθηνάς τὸ δόρυ,
καί σ' τὸ φρέσκο πᾶν πολλοί
της Αθηνάς τζογαδόροι.

Νέος πάλιν ὀδυρμός
καὶ πολὺς παραδαρμός
κάθ' ἐξύπνου καὶ κουτοῦ.

Κλαῖν τὴν τράπουλα μαζὶ
μὲ κοινούς μπουρζοαζὶ
τζογαδόροι ψιφτυτοῦ.

Π.—

*Ὡ πατρίς, σὲ βλέπω πάλιν
μέσα σ' τῶν ἐθνῶν τὴν πάλιν.
Κοτσονάτη προχωρεῖς
καὶ πολλὰ παραληρεῖς.

Τράπουλας σ' ἐξάπτουν ὀστροι,
κι' ἀνεβαίνεις μὲ καμάρι
Πήγασο χωρὶς καπίστρι,
Πήγασο χωρὶς σαμάρι.

Σὰν φρενήρης ποιητὴς
τρέχεις πισοκάπουλα,
καί σ' τὸ χέρι σου κρατεῖς
μὴ μεγάλη τράπουλα.

*Στὸ Συνέδριον τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης σταματᾷ,
κι' ὅλους τοὺς Καγκελαρίους ὑπερῆφανος κυττᾷ,
καὶ τοὺς κἀνεις τὸν βαρὺ
σὰν κυρία σοβαρή.

Καὶ τὴν τράπουλα τοὺς δείχνεις
μ' ὅλα τὰλλα σου χαρτιά,
καὶ μὲ μπόμ κουμπούραις ρίχνεις
μὲ σπιθέβολη ματζιά.

Καὶ φωνάζουν: Ἐλεεῦ,
τιμημένη τζογαδόρα
καὶ μεγάλη χαρτοφόρα.

Χαῖρε, Ρήγα Βασιλεῦ,
χαῖρε, Ντάμα Βασιλὶς
τῆς ἀντάμικης φυλῆς.

Λαχταρᾷ, χαρτένια ράτσα,
σὲ χαρτιά νὰ στρώνεσαι...
πότε τέρτσα, πότε φάτσα,
πότε δὲν πληρόνεσαι.

Φ.— Τζογαδόρων κλείνουν σπήτια κατὰ πάντα σεβαστά,
κλείνουν τὰ χαρτοπαικτεῖα τᾶγνωστα καὶ τὰ γνωστά,
ὅπου δίνουν σὲ καμπόσους μερδὶκὸ καὶ ποσοστά.

Κλείνουν τὰ χαρτοπαικτεῖα
τὰ πολλὰ καὶ τὰ παντοῖα.
Νέα συμφορὰ καὶ τούτη,
δὲν θὰ ξέρῃς ποῦ νὰ πᾶς,
καὶ τὰ τόσα σου τὰ πλούτη
ποῦ καὶ πῶς νὰ τὰ σκορπᾷς.

Θὰ τὰ κλείσουν πλέον ὅλα
τὰ τρανά, τὰ κτινοδόλα,
κι' ὅλοι σκούζουν σκυθρωποὶ
πῶς δὲν εἶναι προκοπὴ
δίχως πράσινο ταπί.

Κόκκαλα δὲν βλέπει πλέον
κάθε τζογαδόρος κλαίων,
κι' ἄλλοι ποῦχασαν πολλὰ, κι' ἄλλοι ποῦχασαν ὀλίγα,
βλασφημοῦν, βρέ Περικλέτο,
καὶ καρφόνουν μὲ στιλέτο
τὸν βερέμη τὸν Βαλὲ καὶ τὴν Ντάμα καὶ τὸν Ρήγα.

*Εὐανίσταται τὸ γένος,
κι' ὁ Κορφιλάτης θυμωμένος,
δίχως νὰ γελά, κωθῶνι,
κατὰ τζόγων ξεσπαθώνει.

Σ' ὅποιο σπήτι δῆς φρουρὸ
κι' Ἀστυνόμο σοδαρό,
μὴ καθόλου σταματᾷς,
πέραν δίχως νὰ κυτᾷς.

*Ὅπου δῆς κλητῆρος μούρη,
φεύγα, κόψε το κουμποῦρι,
καὶ γκουάρντα πὲς ἐ πάσσα
πρὶν σὲ πιάσουνε σ' τὰ πράσσα.

Κάθε σπήτι τζογαδόρων φεύγε το σὰν στοιχειωμένο
πρὶν σὲ πᾶνε σ' τὴν Κατώγα χειροπόδαρα δεμένο.

*Ἐλεος δὲν ἔχει πιά,
πᾶν τὰ πράσινα ταπιά,
πᾶν τὰ κόκκαλα κι' ἡ φίσαις,
ποῦ γεννοῦν θυμούς καὶ λύσσαις.

Σάκκον φόρεσε καὶ θρήνει, Ρωμηοσύνη χαρτοφόρα...
ἐπὶ τάπητος δὲν εἶναι ζήτημα κανένα τώρα;
ὄχι, τίποτα δὲν εἶναι, μὲν ὁ πράσινος ὁ τάπητος,
ποῦ τὸνώνει τὴν ἰδέαν τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης.

*Ὡ πατρίς μου Ρωμηοσύνη,
στέφει δάφνη καὶ μυρσίνη
κάθε τζόγου παλληκάρι.

Κλάψε κλάψε, τζογαδόρα,
κι' ἄς ἀναμνησθῶμεν τώρα
καὶ τοῦ Κωσταγερακάρη.

Κάνε τὰ χυρα κομμάτια,
φρενιασμένη ξανασήκω,
κι' ἄνοιξε καλὰ τὰ μάτια
πρὶν ἐλθῇς σ' τὸν πρῶτο λύκο.

Γέλα μὲ τὸν Κερκυραῖο,
ποῦ βρυχᾷται καὶ κορώνει
μὲ γουρλώματα ματιῶν.

Καὶ τὸν Ρήγα τὸν Φερραῖο
καταγέλα, περιφρόνει
μὲ πρὸς τὸν Ρήγα τῶν χαρτιῶν.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε;... χωρὶς καμμιὰ παστέτα,
ὅπως κανένα μπακαρά, θὰ στρώνουμε πετσέτα,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας χωρὶς χαρτοπαικτεῖα
λέμε γιὰ τὸν Δ' Αἵρενταλ καὶ τὴν διπλωματία.

— Χάσουν κάθε δύναμιν κι' ἴσχυρ οἱ τζογαδόροι
καὶ κάθε μισοφόρι.
— Καθέννας εὐαγγῆς χαρτοπαίξις οἶκος
τῆς Κοιμητήριον... μήτε κανεὶς ἀγροῖκος
χαρτοπαίγνια κοινὰ πόντο δὲν θὰ σοῦ δίνη,
καὶ κανέννας ψιφτυτοῦ σὲ σπήτια θὰ σὲ γδύνῃ.

— Μήτε κανεὶς ποδόγυρος κι' εὐγενικό φουστάνι
θὰ κάθεται νὰ παῖξῃ
σὲ πράσινο τραπέζι,
κατὰ τσέπην ἔρευναν μὲ τρόπο δὲν θὰ κάνῃ.

— Τράπουλας ἱδρύματα δὲν θὰ κυττάξῃς φῶτα
καὶ κίνησιν σὰν πρῶτα.
— Εὐρήμωσις ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
πένθος καὶ θλίψις γενική,
καὶ τζογαδόροι μερικοί
θὰ φύγουν σ' τὴν Ἀμερική,

— Κλείψουν τὰ μερδὶκὰ καὶ τὰ κοπα τὰ πλούτη,
καὶ μὲ τὸ σφόλιο γίνονται καὶ μὲ τὸ μπαλαμοῦτι,
ὅπου θὰ κλαῖνε, Φασουλῇ, τὸν τόπο μας τὸν δόλιο,
καὶ πᾶν τὴν τράπουλα κι' ἐξέχασε τὸ σφόλιο.

Θὰ χάσῃ κάθε ταλλαρᾷς καὶ κάθε κουρελῆς,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς σ' τὰς ὥρας τῆς σχολῆς
ποτὲ μὲ πόκερ ἢ μὲ μπρίτς κι' αὐτὸς δὲν θ' ἀσχολῆται
καὶ μήτ' ἐκ τούτου κίνδυνός κανεὶς δὲν θ' ἀπειλῆται.

Καὶ σὲ καλύδαις πτωχικαῖς καὶ σὲ τρανῶν παλάτια
θὰ παίζουσιν τὴν κολοκυθιά,
μήτε κορώναις καὶ σπαθιά
θὰ βάζουν ἀμανάτια.

Τότε θὰ λὲν τὸν τόπο μας χυδαῖο κι' ἀπειρόκαλο
κι' οἱ ξένοι κι' ὅλοι οἱ γηγενεῖς,
καὶ δὲν θὰ γίνετα κανεὶς
μὲ κόκκαλα χαρτοπαικτῶν μόνον πετσοὶ καὶ κόκκαλα.

Τότε θὰ λείψουν ποῦ λὲς
πατριωτῶν κουμπούραις,
τότε θὰ πέσουνε πολλαῖς
ψηλοκαπελαδοῦραις.

Καὶ τότε μὲ κατάνυξιν, μὲ πόνον, μὲ σιγῇ,
οἱ τῆς Πρασίνης λέοντες
θὰ μνημονεύουν κλαίοντες
πάντων τῶν ὑπὲρ τράπουλας πεσόντων κατὰ γῆν.

Τότε καθεὶς σ' τὴν πληγὴν τοῦ αὐτοκτονῆ φρενήρης.
Φ.— Βαυδάσου, κι' ὁ Πρωθυπουργὸς προσέρχεται εὐφήρης.

**Ὁ Πρωθυπουργὸς μηνίων
κατὰ τῶν χαρτοπαίγνιων.**

Κλείστε λέσχαις πέρα πέρα...
μὴ κανέννας σὰς κι' αὐτὸ
τὸ νομιστὴ χωρατό...
δὲν τὸ λέω γιὰ φοβέρα.

Όλα τὰ χαρτιά στὸ κάρρο ..
σὰς τὸ λέω σοδará...
στῆτε...τούτη τῇ φορὰ
μὴ θαρρῆτε πῶς μπλοφάρω.

Τὸ Κουβέρνο δὲν κοιμάται...
τώρα, μίξεραι, τρεμάτε.
Δὲν σκοπεύω ν' ἀπειλήσω,
φιναλμέντε θὰ τὰ κλείσω.

Μὴν ἐλθῇ σ' ἐμὲ καμμία καὶ κανένας ἐν λυγμῷ,
καὶ παντοῦ τῆς Ρωμηοσύνης
ὅλ' οἱ παίζεται τῆς Πρασίνης
ἔστωσαν ἐν διωγμῷ.

Τὰ γνωστά καὶ τὰ γνωστά
θέλω νὰ τὰ δῶ κλειστά.
Γιὰ τοὺς χαρτοπαίκτης ὅλους
δίχως ἄλλο θ' ἀμολήσω
καὶ φρουροὺς καὶ περιπόλους...
φιναλμέντε θὰ τὰ κλείσω.

Όπου Λέσχη μὴ κιαλάρω
γιαμὰ μέρα μεσημέρι
μ' ἕνα μαῦρο βουλοκέρι
μόνος θὰ τὴν σιντζιλάρω.

Ἄνω κάτω κάθε τόσο δὲν θὰ κάνουν τὴν Ἀθήνα...
τοῦ λοιποῦ δὲν ἐπιτρέπω μήτε τὴν στραβὴ κοντσίνα.
Κατὰ τῆς χαρτοπαίξις θὰ σκαρώσω μανιφέστο,
κι' ἂν τὸ μπρίτς κι' ἐγὼ δὲν πάψω βάλετε κι' ἐμέν' ἀρέστο.

Ἐγὼ δὲν σκιαζομαι φωναῖς καὶ σουφρωμένα φρύδια,
κι' αὐτοί, ποῦ θέλουν καὶ καλὰ σὲ κἄτι ν' ἀσχολοῦνται,
ἀθῶα θέλω μοναχὰ νὰ παίζουμε παιχνίδια,
ποῦ ξέρετε πῶς Γαλλιστὶ ζεῖ ἱννοσὰν καλοῦνται.

Κι' ἂν ἀνοίξουν καμμιὰ μέρα καὶ στὴν Κέρκυρα Καζίνα
θὰ σφραγίζονται κι' ἐκεῖνα.

Μήτε στοὺς Κορφιάτες χάρις, ὅλα θὰ κλεισθοῦν ἐν γένει ..
κι' οἱ Κορφιάτες μὲς στὸ φρέσκο... τοῦτο ποῦπαμε θὰ γένει.

Τὰ κροσιὰ τὰ καινούρια μὲ βρολιὰ καὶ σαντούρια.

Φ. — Ἀη-Δημήτρης αὐριο, χαρμύσινος ἡμέρα
γιὰ κάθε Βάκχο, Περικλῆ, κάθε κρασοπατέρα.
Ἀη-Δημήτρης αὐριο, πρῶτα στὴν Ἐκκλησιά,
κι' ἔπειτα δοκιμάζουμε τὰ νέα τὰ κροσιὰ.

Σήκω κι' ἐμεῖς, αὐτάδελφε, νὰ πᾶμε στὴν ταβέρνα
καὶ νὰ βαρῇ παθητικὰ λαγοῦτο καὶ λαντέρνα.
Καὶ τὸ κρασί τὸ φρετίνδ λένε πῶς εἶναι πρᾶμμα,
καὶ μιὰ ρεταίνας ποτηριὰ
εἶναι κι' αὐτὴ παρηγοριὰ
μὲς στῆς ζωῆς τὸ δράμα.

Ἀη-Δημήτρης αὐριο... μεθύσια καὶ πιστόλια...
κάνε καὶ σὺ, μεθύστακα, μετάνοιαις στὸν Διόνησο...
ἐπῆγε κι' ὁ τῆς μεζόνος στὴν Ἡπειρο τὴν δόλια,
πῆγε κι' ὁ τῆς ἐλάσσονος κάτω στὴν Πελοπόννησο.

Λόγους ὁ Ράλλης εὐφραδεῖς στοὺς Ἕλληνας τῆς δούλης,
λόγους στὴν Πελοπόννησο δεινοὺς ὁ Κυριακούλης.
Βγήκαν στὴν περιήγησι κι' οἱ δύο συμπεθέροι,
κι' ἐγὼ πολὺ τοὺς ἐπαινῶ... πίνε, ὅρὲ ντελμπεντέρη,
καὶ βγάξε τὴν πιστόλα
καὶ ρίχνε μέσα σ' ὅλα.

Ἄκους ἐκεῖ νὰ κλείσουν τῆς Λέσχαις, Περικλέτο...
τί ρετρινάτο πρώτης ἔδγαλαν τὰ σταφύλια...
δὲν εἴμφορεῖς νὰ παίξῃς μήτ' ἕνα κἂν πικέτο,
μήτ' ἕνα κἂν σκαμπίλι γιὰτὶ θὰ φῆς σκαμπίλια.

Τοῦ Προμηθέως ἄλλοτε, ξυλένις πατριώτη,
γυπαετὸς κατέτρωγε τὸ δυνατό σηκότι.
Μὰ πόσοι τᾶχα σήμερα δὲν τρῶν καὶ τὰ δικά μας...
Π. — Ἀλήθεια πῶς κατηγοροῦν ἀντιτορπιλικά μας...
Φ. — Λόγια, καὶ μὲν Περικλῆ, τοῦ μπάρμπ' Ἀλέξη χάρη,
ὅμως στὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν ἀρέσουνε τὰ σάπια.

Π. — Πίνω λοιπὸν, ἀδρέφι, καὶ τὴν λαντέρνα παίζω...
ἀλήθεια τί μάθαίνεις καὶ γιὰ τὸν Λυκουρέζο;
Φ. — Πρώτῃς τὸν Στεφάνου καὶ πές το καὶ σ' ἐμένα...
μὰ μὴν ξεχάνης, δλάμη, νὰ πίνῃς ὁλοένα.
Τὸ Σύνταγμα τῶν Τούρκων ἐδίδα, τραγογένι.
Π. — Ὁ Βασιλεὺς μοῦ λένε πῶς πῆγε καὶ στὴν Βιέννη.
Φ. — Ποῖος ξέρεῖ κι' ὁ Φραγκίσκος σ' Ἀνακτορά του πάλι...
σὰν τί κουμανταρίαις στὸν Βασιλεῖ θὰ δγάλη.
Π. — Μοῦ λένε πῶς σκοπεύει νὰ πάη καὶ στὴν Ρώμη.
Φ. — Τότε κι' ἐμεῖς ἄς πιθομε δηρὸ ποτηριὰς ἀκόμη.

Π. — Καὶ στῆς Τουρκίᾳς τῆς ἐκλογαῖς ψηφίζουμε νεκροί.
Φ. — Μοῦ φαίνεται τὸ Σύνταγμα πῶς τόχει, ὅρὲ μπεκρή.
Π. — Πῶς τῆς Πρασίνης, ἀδελφέ, λυποῦμαι τοὺς ἱππότες...
ὦ! τῆς μεγάλης συμφορᾶς, τῆς ἀληθῆς ἀλήστου...
Φ. — Ὁ Τίμων ὁ μισάνθρωπος τοὺς πάλαι πατριώτας
ἐπρότρεπε νὰ κρεμασθοῦν στὰ δένδρα τῆς αὐλῆς του.
Κι' ἐγὼ μὲ τὸν μισάνθρωπον συμπάσχω, παραλαπίπα,
καὶ σὰν δὲν ἔχω πιῇ σταλιά, μὰ καὶ σὰν εἶμαι σκνίπα.

Ἐμέθυσα κι' ἐφέτος μὲ τοῦτα τὰ καινούρια
καὶ μερικοὺς ἀνθρώπους τοὺς πέρνω γιὰ γαιδούρια,
κι' ὅσο μὲ τὸ καινούριο ζαλίζομαι κρασί
τόσο τρανὸ γαιδούρι μοῦ φαίνεται καὶ σύ.
Πῶς ἐπιδρᾷ στὰ μάτια κι' ὁ ζυθοδότης οἶνος.
Π. — Ὅρσε λοιπὸν στηλιάρη νὰ ξεμεθύσης, κτήνος

Γέρας κι' ὁ Ρωμηὸς δωρεῖ στὸν κλεινὸν Καλογερό.

Πενήντα χρόνους συνεχεῖς στὸ Κεντρικὸ τοὺς πέρασεν
καὶ τῶν τιμῶν κι' ἐρῶν φύλαξ πιστὸς ἐγέρας.
Μεγάλος ἄθλος νὰ κρατῇς στὰ δάκτυλά σου μέλι
καὶ νὰ μὴν ξερογλείφῃς καὶ μήτε νὰ σὲ μέλη.

Σωστοὶ πενήντα πέρασαν μὲς στὸ Ταμεῖο χρόνοι
κι' ἀκόμα δὲν ἀπόστασε σωστὰ νὰ μᾶς πληρώνη.
Καὶ μετὰ τόσα βάσανα κι' ὑπηρεσίας πόνους
θαρρεῖς πῶς ἔχει δύναμι γι' ἄλλους πενήντα χρόνους.

Ἄνδρα μοι λῆστον ἔννεπε, Μοῦσα, κατὰ κροιάλλα,
Κλεισθένην τὸν Καλογερόν, πολὺ πλάγκτον τὰ μάλα,
ποῦ πλήρωσε μὲ τὸ σταγὼ καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ
κι' ὅσους περιδρομάζονε χαράμι τὸ καρδέλι.

Ἄνδρα μοι λῆστον ἔννεπε, κι' ὁμοφώνων Εὐδοί
ἄς εἶναι τῶν πολυτελῶν ἀγώνων ἀμοιβή,
καὶ δρᾷσιν στεφανόνοντες περιφανῶς τιμάν
ὕμνετε τὸν Καλογερόν, τὸν Κεντρικὸν Ταμίαν.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σ φ ῆ κ ε ς, τοῦτέστι φύλλον σατυρικόν, σπουδαῖον,
καθὼς τὸ πρῶν Ἄστου, καθὼς τὸν Ἀσμοδαῖον,
μὲ γελοιογραφίας τοῦ Θέμου περιφήμους
καὶ μὲ πολλῶν καλάμους γνωστοὺς τε καὶ δοκίμους.